

Az ifjúság nevelésének kérdéseit tárgyalták meg a Városi Tanács ülésén

Pénteken délután tartotta a Városi Tanács ez évi első rendes ülését. Napirenden szerepelt az ifjúság nevelésének kérdése Szegeden. A napirend tárgyalása előtt Dénes Leó elvtárs, a Városi Tanács végrehajtó bizottságának elnöke beszámolt a megelőző tanácsülés óta végzett munkáról, a határozatok végrehajtásáról.

Dénes elvtárs foglalkozott a Szovjetunió Kommunista Pártja XX. kongresszusának jelentőségével és ezzel kapcsolatban hangsúlyozta:

„A tanácsstagok, a tanácsapparátus vezetői tanulmányozzák gondosan a Szovjetunió Kommunista Pártja XX. kongresszusának anyagát, a vezetésre vonatkozó téziseit, tartásuk azokat az elkövetkezendő években szem előtt, s biztos, hogy munkánkban kevesebb hibát s nagyobb eredményeket érünk el”.

Az elmúlt három hónap munkájáról szólva megemlítette többek között a végrehajtó bizottság elnöke: az állandó bizottságok közül az élelmiszeripari, az egészségügyi, kereskedelmi, szociálpolitikai AB igen jól működtek, jelentősen javult a pénzügyi, a városgazdálkodási, a lakásgazdálkodási AB munkája. Felhívta Dénes elvtárs az állandó bizottságok tagjait, hogy valamennyien nagyobb szorgalommal segítsék a végrehajtó bizottság munkáját. A tanácsügyi beszámolókról és a fogadóóráról szólva megemlítette, hogy az utóbbi időben a tanácsstagok az általuk beterjesztett ügyek végrehajtását nem kísérik kellő figyelemmel.

A végrehajtó bizottság munkájáról megállapította Dénes elvtárs: javult a kollektív vezetés, a VB rendszeresen beszámoltat egy-egy osztályt, vagy a kerületi tanácsok végrehajtó bizottságait munkájáról, s ellenőrzi, hogyan hajlja végre az apparátus a feladatokat. A beajánlott hivatalt, a pénzügyi, az ipari, a kereskedelmi, a város és községgazdálkodási, az igazgatási osztály országos viszonylatban az első között van. Dénes elvtárs ezután értékelte a kerületi tanácsok munkáját, s a jó eredmények mellett megemlítette: a II. kerületi tanács vezető funkcionáriusai nagyobb megértéssel fogadják a felülről, vagy az alulról jövő jó javaslatokat.

A végrehajtó bizottság beszámolójából kitént, hogy a tanácsokhoz tartozó ipari vállalatok múlt évi tervüket 113,5 százalékkal teljesítették. Az elmúlt három hónapban több helyi ipari vállalat tovább bővült, az üzemekben emelkedett a termelékenység, csökkent az önköltség. Hasonló fejlődés mutatkozik a város céljában.

A mezőgazdaságról szólva megállapította a beszámoló: tavaszra nagymennyiségű felszántatlan területünk maradt mind a térségben, mind az egyéni termelőknél. Eppen ezért a fő feladat a tavaszi munkák időben való jó elvégzése.

A továbbiakban arról beszélt a beszámoló, hogy ebben az esztendőben 53 tag lépett közel 30 hold földdel a régi termelősövetkezetekbe. Megalakult két első típusú termelőcsoport: a III. kerületben Búzkalász névvel 34 taggal közel 100 hold földön, az I. kerületben pedig Róza Ferenc névvel 44 taggal 135 hold földön. A második kerületben 12 taggal 35 hold földterülettel tsz előkészítő bizottság kezdte meg munkáját. A tanács minden egyes tagjának felvilágosító, szíves, türelmes munkájára szükség van a tsz fejlesztéssel kapcsolatban.

Elmondta a beszámoló, hogy a múlt évi begyűjtési terv sikeres teljesítésével Szeged országos viszonylatban a közepes határú városok között az első helyezést érte el. A községfejlesztés elmúlt három havi eredményeiről is szólt Dénes elvtárs, majd bejelentette, hogy

az elkövetkezendő napokban kezdik meg Szegeden az új, nagy kenyérgyár építését.

A végrehajtó bizottság beszámolója után Jávor Tiborné orvosnő tanácsstag „A tanács munkája az ifjúság körében” címmel tartotta meg a napirendnek megfelelően beszámolóját. Bevezetőül hangsúlyozta, hogy a Városi Tanács a Központi Vezetőség májusi határozatainak alapján most veti fel először a tanácsülés előtt az ifjúság nevelésének kérdéseit. Beszélt Jávor Tiborné a tanácsülés előtt a 48-as szabadságharc, a 19-es Tanácsköztársaság hősi fiataljairól, a Horthy-rendszerben mártírhalált halt ifjúmunkásokról, akik példát mutattak a hazaszeretetésben. A szovjet fiatalok életéről is szólt, majd a szegedi fiatalok előtt álló hatalmas lehetőségeket ismertette.

„E nagyszerű lehetőségek azonban — mondotta Jávor elvtársnő — ifjúságunk egy részénél még nem hozták meg a várt fejlődést. Sem a tanács, sem egyéb társadalmi szervek nem tettek meg mindent annak érdekében, hogy az ifjúság helyes irányú nevelését biztosítsák. Csak a legutóbbi időkben változtattunk ezen a helyzeten.”

Továbbiakban elmondotta, a napirend előadója, hogy a népművelési osztály több kulturális lehetőséget felhasznál az ifjúság nevelésének eszközeiként. Az oktatási osztály — hangsúlyozta — bár általánosságban elvégzi az ifjúság nevelésével kapcsolatos feladatát, nem fordított kellő figyelmet főleg az általános iskolákban tanulók munkáifiatalok tanulmányi eredményének állandó emelésére és a középiskolákban tanulók munkáifjúság számárányának növelésére. Ezen mielőbb változtatni kell! A Testnevelési és Sport Bizottság az egyes sportkörökben a szakosztályoknál jóformán semmiféle nevelő munkát nem folytatott. Habár a tanács az utóbbi időben nyújtott anyagi és erkölcsi segítséget a szegedi ifjúságnak, viszont ez még nem elegendő. A szegedi munkás fiatalok igen jelentős eredményeket értek el városunk fizemeiben, elősegítették a tervük sikeres teljesítését, azonban több helyen laza a fiatalok munkafegyelmé.

Ezeket ott tudják megszüntetni, ahol jól működő DISZ-szervezetek vannak.

A másik probléma a fiatalok szakmai továbbképzése: az idősebb elvtársaknak erre sokkal nagyobb gondot kell fordítani.

Megemlítette Jávor elvtársnő, hogy ifjúságunk nagyrésze szorgalmas és becsületes, de akadnak jampek, hangoskodó, szerénytelen, rossz magatartású fiatalok.

Foglalkozott a beszámoló az ipari tanulók kérdéseivel, a velük való odaadott foglalkozással. Megállapította: nagyobb gondot kell fordítani a tsz-ekben a fiatalokra és a paraszti területeken is meg kell alakítani az ifjúsági szervezeteket. Az egyetemi fiatalok kérdéseivel, a 14—16 éves fiatalok problémáival is foglalkozott a beszámoló.

A beszámoló elhangzása után számosan szólaltak fel a tanácsstagok közül és kifejezték meglepedésüket, hogy a tanácsülés foglalkozik az ifjúság nevelésének kérdéseivel. Sebők Ferencné, édesanya elsőnek szól hozzá a beszámolóhoz. Ottvai István, a Városi Bíróság elnöke felszólalásában megemlítette, hogy több fiatalok bűnügyét tárgyalja a bíróság, s az ítélet-hozatalnál mindenkor szem előtt tartják a megtévedt fiatalok nevelésének kérdéseit. Helyeselte, hogy a szegedi fiatalok nevelésének elősegítésére operatív bizottság alakult. Kovács János tanácsstag a VIII. általános iskolát elvégzett fiatalok helyzetéről szólt, és elmondta, hogy Szegeden főleg vasipari tanu-

lóknak szándékoznak menni a fiatalok, holott

az építő-, fa- és a többi iparágban is nagy szükség van szakmunkásokra.

Karácsonyi Béla Kossuth-díjas egyetemi docens az üzemi fiatalok továbbtanulásának jelentőségéről szólt, felszólalásában többek között hangsúlyozta: megváltozott életünkben nem lehetünk pesszimisták a fiatalok nevelésével kapcsolatban. Megemlítette helyes lenne ha a tanulni vágyó parasztfiatalok a mezőgazdaság fejlődésének segítésére készülnek, s ennek megfelelően folytatnák tanulmányaikat. Szabó Lajos tanácsstag, az Eszetgyár igazgatója elmondta, hogy sok szegedi üzemből nem elég türelmesen és megértően foglalkoznak a fiatalokkal. Kovács Lajos főhadnagy a hazafias nevelés hiányával foglalkozott felszólalásában. Hévízi Jánosné megemlítette, hogy a mai 16—18 éves fiatalok a felszabadulás előtt még gyerekek voltak, s nem mind érzik át megváltozott életünk nagyszerűségét. Rosta Miklós a Lemezgyár DISZ-titkára, Sipos Géza, a városi DISZ-bizottság szervező titkára a DISZ-fiatalok kérdéseivel foglalkoztak felszólalásaikban.

Vereska András elvtárs a városi pártbizottság második titkára felszólalásában többek között ezeket mondta: „Szüntelenül idézni kell a mi fiataljaink előtt a múlt ifjúágának keserves életét, s a ma ifjúságának hatalmas lehetőségeit. Ezzel kell hatnunk lelkivilágukra, s

arra kell nevelnünk őket, hogy tanuljanak, szorgalmasan dolgozzanak, nagyszerű célja van életüknek”.

Az ülésen több jelentős határozatot hoztak az ifjúság nevelésével kapcsolatban. Azonkívül Kalapis Bélát, — mert nem hajlandó tanácsügyi munkáját elvégezni — visszahívták a Városi Tanács tag-ságából. Hasonlóan Frank Istvánt is, mert bebizonyosodott róla, hogy osztályidegen elem. A Városi Tanács ülése elfogadta azt a javaslatot, hogy vegyék fel az ez évi községpolitikai tervbe a szegedi ifjúsági üdülő- és vízi-sporttelepe felépítésének elősegítését. Határozatot hozott a Városi Tanács ülése a sertes-társáról is. Ennek részletes ismertetését lapunk szerdai számában közöljük.

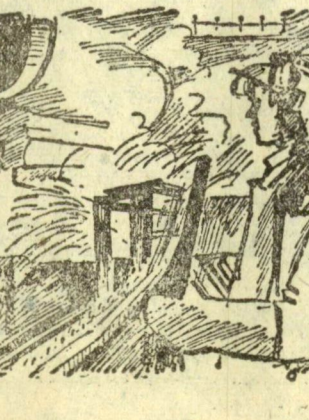
A békés fejlődés nagyszerű számai

Bulganyin elvtárs, a Szovjetunió Minisztertanácsa elnöke elődói beszédében mondotta:

A Szovjetunió 1960-ban a hatodik ötéves terv megvalósítása révén több acélt, villamos áramot, cementet, fűtőanyagot termel majd, mint most Anglia, Franciaország és Nyugat-Németország együttesen. A Szovjetunió az ipari termelés méreteit tekintve nagyon megközelíti majd az Egyesült Államokat.

Pártunk ma is, mint mindig, rendkívül nagy jelentőséget tulajdonít a vaskohászatnak, mert végső soron ettől függ a népgazdaság minden ágának fejlődése.

A hatodik ötéves tervben

Korai volt az újszenthiváni kulákok öröme

Az Új Élet Tsz szilárdan halad a közös gazdálkodás útján

Mint már közöltük, Újszenthiván községben január 17-én „Új Élet” névvel, 13 családdal mezőgazdasági termelősövetkezet alakult. Február 18-ig 26-ra nőtt a családtagok száma s ez a szám lényegesen nagyobb lett volna, ha a termelősövetkezet tagjai is nagyobb odaadással segítették volna a fejlesztés munkáját. Tény azonban, hogy az új termelősövetkezet nap mint nap erősödött.

A LELKESEDÉS FORRÁSAI

Mi az, ami olyan lelkesé tette az új termelősövetkezeti tagokat? Elsősorban annak tudata, hogy most már nem öt-hét hold, hanem közel 200 hold gazdái lesznek. Ennyi földön már ki lehet használni a gépi munka előnyeit, alkalmazni lehet a korszerű agrotechnikai módszereket, vagyis megvan a lehetősége a nagyobb terméshozamok elérése útján a jólét növelésének, saját élet-színvonaluk emelésének.

AKIK NEM ÖRÜLTEK

A falu osztályidegen elemei természetesen nem szívesen fogadták az új termelősövetkezet megalakulását és erősödését. Úszítottak, büjtögtattak és még a megfenyegetés eszköztől sem riadtak vissza, csakhogy gátolják a további fejlődést, megingassák és kilépésre bírják a tagok egy részét. Tették ezt elsősorban azért, mert a tagok egy részében volt felesbérloiket, kapásait, alkalmi munkásaikat látták elveszni. Tudták és tudják, hogy az ő napjuk leáldozóban van és a termelősövetkezeti mozgalom fejlődése gyorsabb teszi a számukra elkerülhetetlen alkony bekövetkezését. Esetenként még a becsületes kis- és középparasztokat is sikerült megteveszteniök. Azt hirdették: «Nem lesz ez a termelősövetkezet életképes». Jós-lásaik, bármennyire is szerették volna, nem teljesedtek be. A termelősövetkezeti tagok nem ültek fel a jövendölésüknek és a fenyegetéstől sem riadtak meg, mert tudták és tudják, hogy pártunk és államunk őket, mint édes gyermeküket védi, segíti és támogatja.

»MEGBUKIK«-E AZ ÚJ ÉLET?

Igaz ugyan, hogy a tsz-ta-

gok saját hibájukon kívül olyan terveket dolgoztak ki, amelyek most nem valószínűsítik meg. Hiába van ugyanis tagosítva a község határa, most, a tavaszi munkák megkezdése előtt egy-két héttel nem lehet összevonni szétszórt területeiket, mert ez több dolgozó paraszt megmozgását tenné szükséges-sé, s ez a tavaszi munkák megkezdését zavarná.

Február 28-án, amikor erőlt értesültek a tsz-tagok, átmenetileg kedvetlenség ütötte fel a fejét a tsz-ben. Egyesek már a visszalépésre is elhatározták magukat. Mondani se kell, hogy ennek mennyire örültek a tsz-ellenes mozgalom hangadói. Számos csipős megjegyzést tettek. Így például Lakó Péter: »Ugye mondtam Julius néni, hogy duggatja még kend nálam a hagymát!», vagy Veszelinov Miladin: »Na ugye mondtam, hogy megbukik az Új Élet!», Páfi József, Bodó András, és Aczkov Radenkóvák is elhamarkodottan fújták a győzelem harsonáit.

„Csakazértis — az igazgató jóvoltából”

Régen beszéltek annyit újságírókról Szegeden, mint a „Délmagyarország” 1956. február 26-i számában megjelent „Két éjszaka igaz meséi a „Jeges” című trászról. Sőt nemcsak beszéltek: leveleket is juttattak el ezzel kapcsolatban a dolgozók szerkesztőségünkbe. Ezek a levelek többnyire arról szóltak, hogy már régen le kellett volna lépni a Jégkúnyhó-beli állapotokat. Persze voltak, akik sajnálkoztak a műszakvezetőn, a főpincéren. Nem meglepő ez és nem is érdekes túlságosan.

Sokkal érdekesebb — és a szegedi dolgozókat is nyilván jobban érdekli —, hogy miképpen fogadták a „Délmagyarország” cikkét a szegedi Nemzeti Színházban, mit szóltak és szólottak hozzá a művészek, — különösen a megbíráltak? A színház nevesebb művészei — igen helyesen — szintén kifogásolják, hogy ilyen izléstelen, személytelen bántó, ostoba műsorban szerepeltek társaik. Igazuk is van: az egész színház rossz fényt vetett a „Jeges” műsora. Vannak azonban olyanok, akik a saját, vélt igazukért hadakoznak. És ebben — sajnos — segíti őket a színház igazgató-nője is. Vajon miért? Ki tudja, — gondolatokat nem lehet elles-

ni. De a tényekből lehet következtetni. Pénteken este a „Parátom a miniszter” című zenés vígjáték bemutatója után ugyanis a színház klubjában az igazgató engedélyével házbemutatót tartottak a Jégkúnyhó hírhedt műsorából. A szereplők ugyanazok voltak, mint a „Jeges”-ben. Mint mindig, itt is a szongoránál ült „Cucu”, azaz Lang Elemér, aki tisztességgel foglalkozásukra nézve testnevelési tanár Hódmezővásárhelyen, s az egyik asztalfőn Csizsár Imre, a Jégkúnyhó szőke főpincére, mint násznagy trónolt. Ugyan miért hívták meg erre a házi bemutatóra? Talán csak nem azért, hogy ilyen módon is együttérzésüket fejezzék ki, mint az egyik színész, aki a büffében azt sügta a szőke főpincér felébe: „Imi-kém, mi hitartunk mellette?”

Néztek csak meg, ki mellett is tartanak ki egyes színészek? Csizsár Imrét nem kell külön bemutatni. Minden szegedi dolgozó ismeri a volt Korona utcái egykori Vörös Malom lokál tulajdonosának fiát. A Szállodák és Vendéglátó Vállalat vezetőinek ébertelensége, opportunizmusa miatt zsebelheti ki még ma is az egykori létszákmányoló a dolgozókat. S korántsem egyedül. Vannak még hozzá hasonlók a Vendéglátó Vállalat számukra csendes és nyugodt berkeiben. Az idősebb Csizsár például főszerkesztő Hódmezővásárhelyen. S nem is dolgozhat nagyon „rosszul”: a vezetőik még a dícsősegtáblára is kitétték a fényképét...

No, de maradjunk a klubestnél. Micsoda öröm töltötte el a jegesbéli sztárok szívét! Ismét felragyogott a régi dícsőség. Újra játszhattak, tündökölhettek. Újra megjelent a hasvai vadász, a vadnyuzati cowboy a csodafegyverével, láthatatlan lasz-szójjával és nagyon látható szemével; színreléptek a háremőrök is színes, de kissé piszkos öltözékükben. „Csakazértis!” — mondták egyesek. S mindezt azon a címen: hadd ellenőrizze a műsort az igazgató-nő.

Nem tudjuk, a műsor végül is kiváltotta-e Duka Antalné megelégedését? Az azonban biztos, hogy ezzel a mondacsinált ürüggyel létrehozott „csakazértis” bemutatóval a színház — öngölt lőt.

Ennyivel meg is elégedhetnek. De folytatnunk kell, mert nem hagyhatjuk szó nélkül azt, hogy sem a színház pártszervezete, sem szakszervezete nem avatkozott bele idejében ebbe az ügybe, s nem figyelmeztette az igazgatót.

Miért ássák alá egyesek a színház és önmaguk jóhíréit, miért akarják erőnek erejével terjeszteni azt, amit a józéréstű dolgozók elvetnek maguktól, mint nem kívánatos, mint idegen, mint szemétes?

